

CAFÈ DELS OMESOS

CARME VIDAL HUGUET

Des de la Sibil·la

A MÉS A MÉS de marxar de la ciutat i velar mar endins, l'estiu té la màgia de les nits i, amb elles, la gràcia de les terrasses, que no vol dir altra cosa que converses a la lluna. És una de les coses en què més em fixo, quan arribo a ciutats, el mobiliari i la disposició de les terrasses de bars i cafeteries. Forma part de l'arquitectura urbana. Si n'hi ha moltes, en dedueixo, a més a més, que la gent d'aquell lloc és oberta i donada a les relacions, si, per contra, et trobes amb espais de quatre taules mal comptades, de plàstic publicitari i sense ni una planta de decoració i només quatre terrassetes disposades ben a la porteta de l'establiment, ja en pots ben deduir com n'és de tancada, aquella ciutat. I això és el que, desgraciadament, passa a Lleida. Tot i que el marge del riu a Jaume II té una vorera amplíssima amb vistes a la Seu Vella, i tot i que no hi hauria cap ciutat del món que no la tingués plena de terrassetes encarades al monument, perquè certament la vista, de nit, s'ho val, aquí és buida. Quantes terrasses comptem en tot el marge esquerre del Segre encarades a la Seu? Sobren dits d'una mà, per molt que costi de creure. I és que Lleida hi és poc donada a tenir cura d'aquests espais exteriors, molt poc donada. I de les poques que hi ha, de terrasses, la majo-

ria, amb mobiliari de plàstic publicitari. I encara hem de pagar a preu de terrassa? Si la cervesa té un plus de terrassa, que la terrassa s'ho faci valer, és el mínim que podem demanar per un cost més alt pel privilegi de *gaudir* de l'exterior. Sí que n'hi ha un, però, d'espai, d'admirable i envejable, el Bar de la Sibil·la, al turó de la Seu Vella, i és ben certament l'enveja d'indígenes i de visitants, no només per la cura any rere any de mo-

Quantes terrasses comptem en tot el marge esquerre del Segre encarades a la Seu? Sobren dits d'una mà

biliari i arquitectura, sinó també perquè ara la Sibil·la ja ha sabut trobar la carta ideal, precisa i de qualitat. Una qualitat que a més a més aquesta nissaga creativa dels Besora ha sabut bastir amb l'art més rabiosament actual a través de les seves caixes, raó per la qual és que aquesta primavera-estiu hem pogut gaudir de *Subhasta* de Sílvia Codina, de *Regiones devastadas* d'Anselm Ros i ara de *Latung Lala* de David Ymberson amb el millor dels gintònics. La Sibil·la educa el gust.